

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐν Ἑλλάδι.... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν 15
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

Ἡ τιμωρία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀμεσος οὐδὲ ταχεία· εἶναι δύμας βεβαία καὶ δικαία· πολλάκις βλέπομεν ἀναβολὴν εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς μετὰ μεγάλης δὲ υπομονῆς ἐξασκεῖ τὸ δικαίωμα τοῦτο· ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπέρχεται μετὰ χρόνον πολὺν καὶ μετὰ συζήτησιν. Αἱ πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου παρέχουσι παράδειγμα τῆς θείας κρίσεως. Δὲν ἐστάλησαν ἀνευ προηγουμένης εἰδοποίησεως· βαθμηδὸν δὲ ηὔξανον κατὰ τὴν δριμύτητα· εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν τὰ μᾶλλον ἀξιαὶ περιφρονήσεως καὶ ἀπεχθῆ ἀντικείμενα ἔχρησίμευον· ὡς ὄργανα· ἐγένετο διάκρισις μεταξὺ τῶν λαῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Αἰγυπτίων. Παρέχεται ἐπομένως καιρὸς καὶ μέσα τοῖς ἀμαρτωλοῖς νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπιεικειαν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀποσόβησιν τῆς τιμωρίας. Πολλοὶ δύμας θεωροῦντες τὴν βραδύτητα ὡς ἀπαλλαγὴν ἐπιμένουσιν εἰς τὴν παράρασιν τραχύνονται ὀστημέραι καὶ ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς ἀφευκτὸν καὶ δικαίαν τὴν τιμωρίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχοντες ὀσάκις ἐξέδιδον ἀπόφασιν κατά τινος πρὸς μαστίγωσιν εἶχον πρὸς αὐτοῦ δέμα ράβδων, δεδεμένων διὰ πολλῶν κόμβων, τοῦτο δὲ ὅπως ἐνῷ ὁ ράβδος ὃς ἔλιε τοὺς κόμβους, τὸ ὄποιον ἔδει νὰ πράξῃ μετὰ διαταγῆς, ὁ δικαστὴς ἔβλεπε τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἐγκληματίου, ἐὰν οὗτος μετενόει διὰ τὸ πταίσμα του, καὶ ἔδεικνυε ἐλπίδα διορθώσεως, ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἢ μετριάσῃ τὴν ποινήν. Ἡ θεία λοιπὸν δικαιούνη καὶ τιμωρία ἔχει πλὴν τουτῶν καὶ τὸ προσὸν τοῦ νὰ ἡ δικαία καὶ λίαν ἐπιεικὴς παρὰ πάγτων δε ἀγαγνωρίζεται ὡς τοιαύτη.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ο νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ῥωσσικῆς Αὐτοκρατορίας στρατηγὸς Ἰγνάτιεφ (Νικόλαος Παύλοβιτζ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Παύλου Ἰγνάτιεφ, τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντος προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τῶν μπουργῶν, ἐγεννήθη ἐν Πετρουπόλει τῇ 29 Ἰανουαρίου 1832. Τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἀκαδημίᾳ τοῦ Νικολάου ὃθεν ἐξελθὼν τῷ 1849 διώρισθη ὑπολοχαγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ταχέως δὲ διελθὼν τοὺς βαθμοὺς τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας προήχθη τῷ 1853 εἰς μποστράτηγον, καίπερ τὸ 26ον τῆς ἥλικίας αὐτοῦ μόνον ἐτος διέτρεχε. Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον διωρίθη διοικητὴς στρατιωτικοῦ σώματος ἐνεργούντος ἐν ταῖς ἐπιρρήσις τῆς Βαλτικῆς, τῷ δὲ 1857 κατησταθεὶς στρατηγὸς διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τῆς Χίβας καὶ Βουχάρας ἐκστρατείας, ἦν εὐδοκίμως δικηράνας γενικὸν ἐφείλκυσε τὸν ἔπαινον καὶ τὰς ἀνευ-

φημίας. Τῷ 1859 ἀφιέρωθη εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, διορισθεὶς δὲ πρεσβευτὴς ἐν Πεκίνῳ κατώρθωσε νὰ διομολογήσῃ μετὰ τῆς Σινικῆς λίαν εὐνόηκήν διὰ τὴν Ῥωσίαν συνθήκην. Ἀνακάθησες ἐκ τῆς πρεσβευτικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς διωρίσθη τῷ 1863 διευθυντὴς τοῦ ἀσιατικοῦ τμήματος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἔξωτερικῶν, ἐν τῇ θέσει δὲ ταῦτη διατηγόδες Ἰγνατίεφ ἔξεδήλωσεν ἀκάματον ἐνέργειαν καὶ καταπληκτικὴν δραστηριότητα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ πανσλαβίσμον, οὗτινος τὰ δόγματα καὶ τὰς βλέψις μυηθεὶς παρὰ τοῦ Κατκώφ, ἐγένετο εἰς τῶν δραστηριών πρωτοστατῶν. Χηρευσάσης τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει πρεσβευτικῆς θέσεως πάντων καταλλήλατος πρὸς πλήρωσιν αὐτῆς ἐκρίθη διατηγόδες Ἰγνατίεφ, ἐφ' ὃ καὶ τῷ 1864 ἀπεστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲν βαθμὸν ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου καὶ πληρεζουσίου ὑπουργοῦ. Τὸ στάδιον ἦν εὔρο, ἀναντιρρήτως δὲ διολύτροπος στρατηγός εὐδόκιμος διήνυσε τὴν σταδιοδρομίαν. Τὰ πάντα τοὺς πάσις γενόμενος, ἔνα μόνον ἐπεδίωκε ακοπόν, ἐκποδῶν ποιῶν παρεμβαλόμενον πρόσκομμα, τὴν κραταίωσιν τοῦ πανσλαβίσμον. Πρὸς εὐδόωσιν τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως ἐκύρωμας τὸ κατ' ἀρχὰς εἰργάσθη, ἀλλ' ἀκολούθως ἀσύμφορον πρὸς τὰ σχέδια αὐτοῦ κρίνας τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱπρακῆς νήσου καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γοντροῦ κατὰ τὴν Ἀνατολήν, ἀνεκρούσατο πρόμναν. Τῷ 1867 προήχθη εἰς πρεσβευτὴν, ἔκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ μεγάλη ἐπίδρασις ἦν ἐπὶ τὰ πνεύματα τῶν Τούρκων μεγιστάνων ἥσκησεν διπλωμάτης. Δινατὸν εἰπεν διὰ παρ' αὐτοῦ ἐκανονίζετο ἡ τουρκικὴ πολιτική. Τὸ φιρμάνιον πρὸς σύστασιν Βουλγαρικῆς ἵκαρχίας, ὅπερ ἀκολούθως ἀπέληξεν εἰς τὸ σχίσμα καὶ βραδύτερον εἰς τὴν ἴδρυσιν Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας, πρωτίστως δρεῖται εἰς τὰ τεχνάσματα τοῦ Ἰγνατίεφ. Μάτην ἄλλοι, προβλέποντες τὸ βάραθρον εἰς δέξιωτο τὸ τουρκικὸν σκάφος, συνεβούλευον τὰ δέοντα πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου. Οἱ Σουλτάνος Ἄζιζ καὶ διοτού πρωθυπουργὸς Μαχμούδ Μεδήμ Πασᾶς δειλαζόμενοι ὑπὸ τοῦ Ῥώσου πρεσβευτοῦ ἔθυσαν τὰ ὄτα καὶ ἐκάμυσον τοὺς δρθλαμούς. Ἡ ἐν Ἐρζεγοβίνῃ ἐπανάστασις, ἥτις ἀπέληξεν εἰς τὸν Ῥώσο τουρκικὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸν φοβερὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς διθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἔστιν ἡ ἀναμφίλεκτος τῆς παρατηρήσεως ταῦτης ἀπόδειξις. Ἡ τουρκικὴ κυβερνήσις διὰ δραστηρίου ἐνεργίας ἥδυνατο νὰ καταπνίξῃ ἐν σπαργάνοις τὰ πρώτα στασιαστικὰ κινήματα τῶν Ἐρζεγοβίνων χωρικῶν, ἀλλ' ὑπόκουσα ταὶς συμβουλαῖς τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατίεφ, συμβούλευοντος δῆθεν καὶ παρομδύντος εἰς ἐπιείκειαν καὶ μετριοπάθειαν ἀφίκει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ δργχνωθῇ ἡ ἐπανάστασις καὶ μετὰ τινὰ χρόνον νὰ διακλαδωθῇ εἰς ἄλλας χώρας, εἰς τὴν Βοσνίαν δηλοντί, Βουλγαρίαν, Σερβίαν καὶ Μαυροβούνιον. Τὰ σχέδια τοῦ Ῥώσου πρεσβευτοῦ καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκπρωτοπευμένης πο-

λιτικῆς θαυμασίως ὑπηρέτει ἡ τύφλωσις τῶν Τούρκων ὑπουργῶν.

Καταπαύσαντος τοῦ Ῥώσοτουρκικοῦ πολέμου, διγνάτιεφ προήχθη εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ εἰς βαθμὸν κάμητος καὶ συνάμα διωρίσθη πρῶτος πληρεζόσιος τῆς Ῥωσίας πρὸς διωμολόγησιν τῆς εἰρήνης. Ἡ Τουρκία ἔκειτο ἔξηντλημένη καὶ ἀγωνιῶσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νικητοῦ ὁ ἔχθρος ὁρισίας σχεδὸν ἀποστάσεως ἀπειχεν ἀπὸ τῶν τεχνῶν τῆς καθέδρος τοῦ Σουλτάνου. Οὕτω οἱ Τούρκοι πληρεζούσιοι ἔξηναγκάσθησαν νὰ παραδεχθῶσι καὶ ὑπογράψωσι πάντας τοὺς δρόους οὓς διετύπωσεν δικόμης Ἰγνατίεφ καὶ διὰ τῶν συνιστάτο Βουλγαρία διήκουσα μέχρι τοῦ Αἴγαλου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀλλὰ τὰ φιλόδοξα σχέδια ἔματαίωσεν ἡ εὐστάθεια τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ, ἦν δὲν ἰσχυσε νὰ καταπολεμήσῃ ἡ διπλωματικὴ περιοδεία εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης τοῦ πατρὸς τῆς συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου. Μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς Βερολινείου συνθήκης ὁ Ἰγνατίεφ ὑποπεσὼν εἰς δυσμένειαν διετέλει ἀργῶν καὶ μόνον κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', διωρίσθη εἰς δευτερεύουσαν διοικητικὴν θέσιν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνθρόνισην Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', οὗτος τὰ φρονήματα καὶ αἱ πολιτικαὶ ἰδέαι λέγονται ἀποκλίνουσαι εἰς τὰς πανσλαβίστικὰς θεωρίας, διγνατίεφ ἀνέκτησε τὴν προτέραν ἴσχυν καὶ σύμφερον κατέχει τὴν ὑψίστην θέσιν, διορισθεὶς πρὸ μικροῦ πρέσβεδρος τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπουργός τῶν ἐπωτερικῶν.

Οἱ κόμης Ἰγνατίεφ, ὡς πάντες οἱ πρωτοστάται τοῦ πανσλαβίσμον, εἶναι ὀπαδὸς τοῦ θείου δικαίου, ἔξαρτωμένην φρονῶν τὴν εὐημερίαν τῆς Ῥωσίας ἐκ τοῦ ἀπολυταρχικοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος, διὰ τούτου δὲ ἀνέλκε, καθάπερ διεκήρυξεν ἐν τῇ πρὸς τοὺς Νομάρχας ἐγκυλίου αὐτοῦ, νὰ καταστείῃ τὴν λυμαίνομένην τὸ μέγα ἄλλ' ἀτυχές Κράτος Λερναίων "Υδραν τοῦ Μιδενίσμον. Ἰδωμεν δῆμως κατὰ πόσον θέλει κατορθώσει τὸν σκοπὸν τοῦτον, καίπερ ἐκ πολλῶν προηγουμένων, κρίνοντες, δὲν θὰ ἡτο τολμηρὸν νὰ ἐκφράσωμεν ἀμφιβολίας.

ΠΔΟΥΤΑΡΧΟΣ Ο ΧΑΙΡΩΝΕΥΣ

Ο περιφανὴς οὗτος τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος ἐγεννήθη μὲν εἰς τὰς ὑπολογισμάτων τῶν πλειόνων κριτικῶν τῷ 50. ἐβίωσε δὲ μέχρι τοῦ 120. Μ. Χ. Πῶς ἐκαλεῖτο διπατὴρ αὐτοῦ διατέλει ἀγνωστον, παρέστησεν δῆμως αὐτὸν διὰ τὸν ἀνδρα σοφὸν καὶ ἐνάρετον. Διδάσκαλος τοῦ Πλουτάρχου ἐγένετο διὰ τότε διάσημος Ἀμμώνιος, φαίνεται δὲ ἐνωρίς διαθητής αὐτοῦ ἐπεδείξατο ἀγχίνοιαν καὶ σύνεσιν. Νέος ἐτιὶ διὰ ἀπεστάλη, καθάπερ αὐτὸς διπλούταρχος διηγεῖται πρεσβευτὴς μετὰ τίνος συμπολίτου αὐτοῦ πρὸς τὸν Ῥωμαίον Ἀνθύπατον, ἀλλὰ τοῦ συμπρεσβευτοῦ παρεμποδίσθεντος καθ' ὅδον, διπλούταρχος μόνος ἔχετελεσε τὴν

τῆς πατρίδος ἐντολήν. Ὁτε διέστρεψε καὶ ἡτοιμάζετο ἵνα δῶ λόγον τῆς πρεσβευτεως δισυντὸς πατὴρ κατ' ἰδίαν αὐτὸν προσκαλεσάμενος τῷ εἴπει: "Πρόσχες μὴ εἶπης ἐπορεύθην, ὁμίλησα, ἀλλ' ἐπορεύθημεν, ὁμίλησαμεν ἀποδίδος τὸ ἡμέρου τοῦ κατωρθώματος εἰς τὸν σὸν ἑταῖρον. Τοιούτῳ τῷ τρόπῳ ἀποδώκεις τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν φθόνον τῆς δόξης, συγχρόνως δὲ δεικνύεις ἔργον ἐπιστεῖς καὶ φιλάνθρωπον". Γνώμη ἀξιόλογος, ἦν διλγίστοι γινώσκουσι τῶν κυβερνώντων κοινὰ πράγματα, μεγάλα δὲ μικρά, μετὰ συναρχόντων. Μικροψυχοῦντες οἱ πλείστοι δεικνύσιν αὐθάδη ἐγωισμὸν, οὕτω δὲ φθονοῦνται καὶ μισοῦνται. Δὲν ἐννοοῦσιν οἱ τοιοῦτοι διὰ δόξας ἀκολουθεῖν δὲς ἐπικνύεις τοὺς φεύγοντας καὶ φεύγεις τοὺς διώκοντας αὐτήν.

Ο Πλούταρχος μετέβη πολλάκις εἰς τὴν Ῥώμην τὸ πρῶτον περὶ τὰ ἐσχατα τοῦ Οὐεσπασιανοῦ καὶ διέτριψε μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Δομιτιανοῦ. Πολλοὶ ἔνδοξοι ἄνδρες ἐτίμησαν τὴν σοφίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ συνέρρεον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἦν ἀκροδόνται τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ καὶ ἡθικῶν παραγγελμάτων. Αὐτὸς οὗτος διηγεῖται διὰ ποτὲ διελέγετο ἐν τῷ Ρώμῃ, "Ρούστικος, ἀνὴρ ἔνδοξος εὐρισκόμενος μετὰ πολλῶν ἄλλων εἰς ἀκρόασιν τοῦ Πλουτάρχου, ἀνέμενε τὸ τέλος τῆς διαλέξεως καὶ εἰτα ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἦν ἔλατε διὰ στρατιώτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀκροάσεως. Αὐτὸς δὲ ἀντοκράτωρ Τραϊανὸς ἐσεβάσθη τὴν ἀρετὴν τοῦ Πλουτάρχου καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουλτανά ἐτίμησεν αὐτὸν ὑπετικῷ ἀξιώματι ἐπιτάξας τοῖς ἔρχουσι τῆς Ἰλλυρίας ἦν μηδὲν πράττωσιν ἀνευ τῆς γνώμης τοῦ Πλουτάρχου. Ἀναφέρεται δὲ παρὰ πολλοῖς διὰ τὸν Πλούταρχος ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ μετα τοῦ Τραϊανοῦ διαδεξαμένον τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον. Ἀδριανὸς.

Ἐν τῷ Ρώμῃ ὡμίλει διπλούταρχος ἐλληνιστή, καθότι τὴν ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν δὲν ηύκαιρος νὰ μάθῃ ἐνεκα τοῦ πλύνθους τῶν φοιτῶντων εἰς τὸν θείον οἶκον. διολογεῖται αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ τοῦ Δημοσθένους διὰ λίαν ἀργά ἥρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ συγγράμματα τῶν Ῥωμαίων καὶ διὰ δὲν ἐνδει τὸσω τὰ ποδάγματα ἐν τῶν λέξεων, δισω ἐκ τῆς γνώσεως τῶν πραγμάτων ἐθοηθεῖτο εἰς τὴν κατανόησιν τῆς σηματίας τῶν λέξεων. Ἡ ἐλληνικὴ δῆμως γλῶσσα ἥτο τότε κοινὴ μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν Ῥωμαίων καὶ πολλοῖς ἐν αὐτῇ ἐγγραφον, καθάπερ δεικνύσι τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ ἄλλων Ῥωμαίων τὰ ἐλληνικὰ συγγράμματα.

Τοῦ πολυμαθοῦς τούτου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα διατριβοῦνται εἰς ἡθικὴ καὶ ἱστορικά. Ἰστορικὰ αὐτοῦ εἶναι οἱ βοστῶν ἔγδοξων Ἐλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἱστοροῦντες ἔναν "Ἐλληνα παραλλήλοις πρὸς ἔναν Ῥωμαῖον". Εκ τῶν βίων τούτων ἀπολέσθησαν κατὰ τὴν γνώμην τῶν κριτικῶν ἐκκαθαίρεσα, λυπεῖ δὲ ἴδια τὸ φιλομαθεῖς ἡ ἀπώλεια τῶν βίων τοῦ Ἐπαρχείου διενέθεντος καθ' ὅδον, διπλούταρχος μόνος ἔχετελεσε τὴν. Αφρικανῶν. Οἱ

νῦν σωζόμενοι παράλληλοι βίοι εἶναι τεσσαράκοντα καὶ δεκτὸ τὸν ἀριθμόν.

Ο διδαχμῶντος εἶναι παράδοξον: διὰ, σοφὸς τις ἐρωτηθεὶς ποιὸν τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἔθελε προσπαθῆσε νὰ διασώσῃ ἐπιτέλειον τοῦ Πλουτάρχου. Διότι τὸ σύγγραμμα τοῦ διότι εἶναι πάντος ἐτέρου πόνον τὸν τελευτικὸν τοῦ Πλουτάρχου. Διότι τὸ σύγγραμμα τοῦ διότι εἶναι πάντος πόνον τὸν τελευτικὸν τοῦ Πλουτάρχου. Διότι τὸ σ

παντὸς κακοῦ. Είτα ἔξηγαγεν ὀλίγον χρῆμα καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν χάριν τῆς ὁδοιπορίας, ἀσπασμένοι δὲ ἄλληλους καὶ κλαίοντες ἀπεχωρίσθησαν.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἐξετεροῦ. Ἐπήγειν εἰς τὴν καθεδρικὴν ἐκκλησίαν περιπλανᾶτο δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς· εἰσῆλθεν εἰς τὰ μαγαζεῖα ἀλλὰ πρὸς δύος ὀπετάθη τὴν ἡμέραν ἑκείνην οὐδὲτε εἶχε ἔργασίαν δι' αὐτὸν. Ἐπὶ τέλει εὑρέθη ἱστάμενος περὰ

ἡδύνατο νὰ πορισθῇ γνώσσις ἐκ τῶν βιβλίων, θὰ καθίστατο ἄξιος θέσεως ἡμέραν τινα ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ. Ἡτο ἀπλῆ σκέψις καὶ τάχεως παρῆλθε τῆς διανοίας του. Ἀνεγώρησεν ἀπὸ τοῦ Ἐξετεροῦ καὶ ὥδοιπόρους ἐφ' ἵκανον διάστημα ἑωσοῦ ἀφίκετο εἰς Ὁξφορδ. Οὐδένα ἔκει ἐγίνωσκεν. Ἀλλὰ διειλθὼν διὰ τοῦ Ἐξετεροῦ ἡρώτησεν ἐν τῷ ἔκει Κολλεγίῳ ἐὰν ἔδεχοντο νεανίαν τινα ὡς αὐτὸν νὰ ἔργασθῇ δι' αὐτούς.

Ο παῖς τοῦ μαγιερέου.

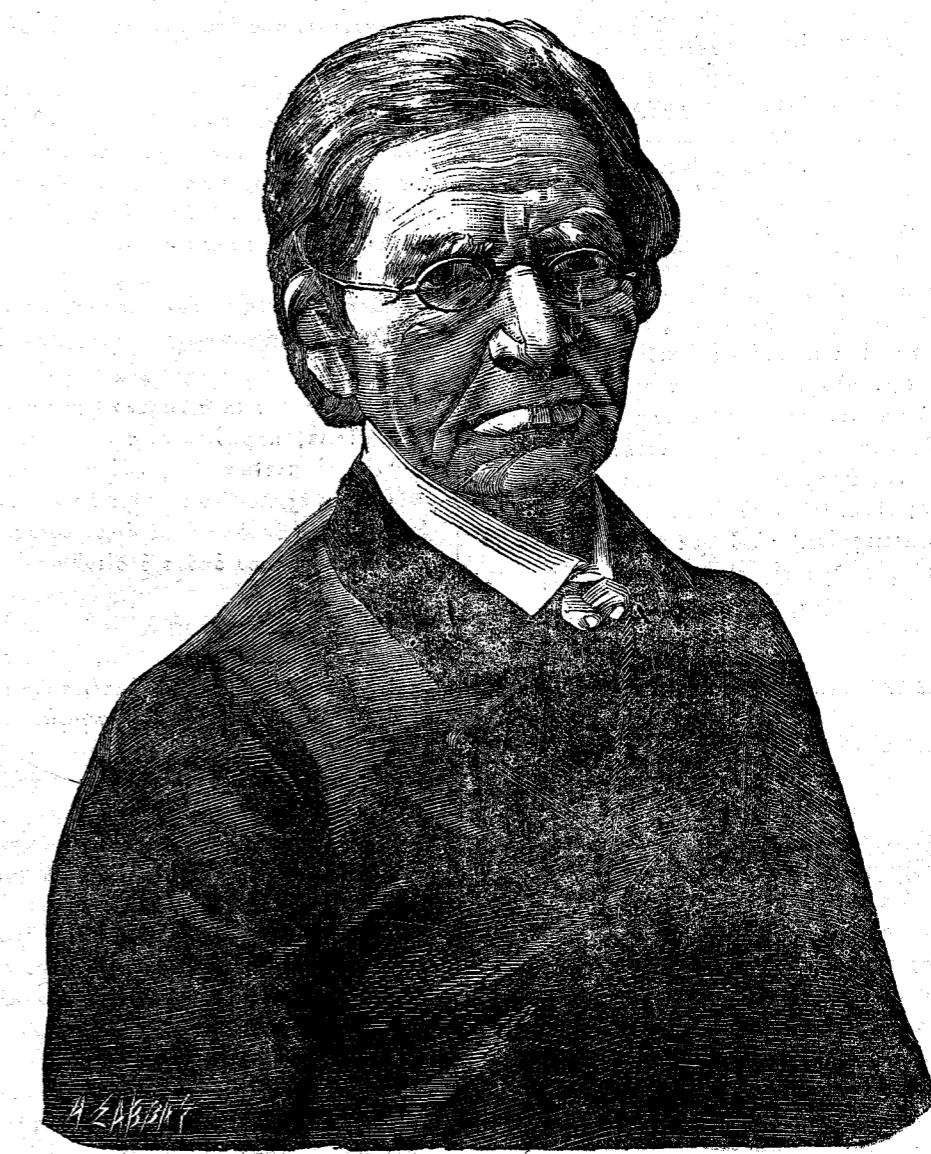
παραθύρῳ τινι βιβλιοπώλου θεωρῶν τὰς σειρὰς τῶν βιβλίων. Τὴν στιγμὴν ἑκείνην, ἀνυψώσας τοὺς ὄφθαλμοὺς εἶδεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν καθεδρικὸν ναόν, ἡ σκέψις δὲ ἀμέσως διεισῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του διὰ ὑπῆρχε σχέσις τις μεταξὺ τῶν βιβλίων τούτων καὶ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ. Ἐάν ἑκεῖνος, καὶ τοι πτωχὸς,

Καὶ πράγματι ἔχρειάζοντο νεανίαν τοιοῦτον καὶ τὸν μετεχειρίσθησαν εἰς καθαρισμὸν τῶν μαγιερικῶν σκευῶν, περονίων, μαχαιρίων, εἰς στίλωσιν ὑποδημάτων καὶ ἐν γένει ὡς βοηθὸν ἐν τῷ μαγιερείῳ.

Ο Ἰωάννης ἦτο πιστὸς ὑπηρέτης καὶ ταχέως ἐκτήσατο τῆς εὔνοίας πάντων τῶν ἐν τῷ κολλεγίῳ. Βρειδὴ

δὲ εἶχε πλείστας ὅρχες ἀναπαύσεως κατέγινεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς. Προσκάλει δὲ τοὺς ἀστεῖσμοὺς τῶν διδάσκαλων βλεπόντων αὐτὸν νὰ ἀναγινώσκῃ ἐν τῷ μαγιερείῳ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαυσαν οὗτοι τοὺς ἀστεῖσμοὺς καὶ ἐπλησσασαν αὐτὸν καὶ εἶδον διὰ μόνος ἓντες βοηθείας κατώρθωντε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Ὁμηρον καὶ τοὺς Δατῆ-

νέν τοῦ βιβλίου τοῦ μαγιερέου. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Βόρεος δερ, καὶ τότε ἀπεδείχθη ἡ ἀλήθεια τῆς σκέψεως ἡτις διῆλθε διὰ τοῦ νοὸς αὐτοῦ παρὰ τῷ παραθύρῳ τοῦ βιβλιοπώλεου τοῦ Ἐξετεροῦ, διὰ τοῦ βιβλίου πρὸς ἀπόκτησιν θέσεως ἐν τῷ καθεδρικῷ γαφῷ.

Ο Διττρέ.

Ο ἐπίσκοπος Πριδώ οὐδέποτε ἡσχύνθη ἐπὶ ταῖς δοκιμασίαις αὐτοῦ. Ἐφύλαξε τὰ δερμάτινα ἐνδύματα ἐν οἷς ἀπῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ πατρός του μέχρι τοῦ γήρατος αὐτοῦ. Ἐπεθύμει νὰ ἐπισκέπτηται τὸ χωρίον ἐν φύγεννήθη, μεγάλως δὲ ἡγάπα τοὺς γονεῖς του, καὶ οὐδέποτε ἐπαύσατο δεικνύων σεβασμὸν πρὸς αὐτούς.

Ηγάπα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς μητρὸς τοῦ ἑτελεσφόρτου τὰ συμβάντα δὲ τοῦ βίου αὐτοῦ τὰ τε εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ πάντοτε ἀπέδιδεν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν.

Η ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ἐτελεύτησεν ἄρτι ἐν Παρισίοις εἰς τῶν διαπρεπεστάτων σοφῶν καὶ συγγραφέων τῆς Γαλλίας, δι Λιττρᾶ, ἀνὴρ μέγα ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ κτησάμενος κύρος ἔνεκα τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ. Ἀνῆκε εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Κόντι ἰδρυθεῖσαν σχολὴν τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ((philosophie positive)) μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπερμαχήσας τῶν δογμάτων αὐτῆς.

Ἔτοι ἀδάπτιστος, ἀθεος περιεφρόνει καὶ ἐνέπαιζε τὴν Θρησκείαν τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρωθέντος ὑπὲρ τῶν ἀμφετιῶν τοῦ κόσμου. Ἄλλος διλίγας ἑδομάδας πρὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ διεταράσσετο ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων· ἐξηγέρθη ἡ συνέδησις αὐτοῦ καὶ κατείδε τὸ βάραθρον εἰς δὲ ἔχωθεῖτο ἐπίστευσεν τότε εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν, ἦν τέως πεισμόνως ἥρνετο. Προσκαλεσάμενος ἵερά τοῦ ἐξωμολογήθη, τὴν δὲ προτεραίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ βαπτισθεὶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐκοινώησε τῆς θείας εὐχαριστίας.

Ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ καὶ μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Λυτρωτοῦ, δὲν ἐν τῷ βίῳ περιεφρόνει τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο προφέρων παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν πλάστην. Μέγα τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίστου καὶ μεγάλη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἦτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ο ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δὲν εἶναι μυθιστορία εἶναι γεγονός, πιθανὸν δύως νὰ μὴ εἶναι μόνον εἰς τὸ εἶδος του. Ὅπως δήποτε καὶ ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα διηγοῦμαι δὲ τις ἡκουσα καὶ εἶδον. Ἐκαλεῖτο Δουβιδί, παιδίον γεννατίον, πρᾶον ὡς ἀρνίον, ὑπηρετικὸν, εὔχαρι... Πλὴν τὸ δυστυχές ἦν κατεβεβλημένον ὑπὸ τινος ἐλαττώματος... . Τί λέγω; ὑπὸ ἀληθοῦς μονομαντίκας...

Οἱ τυπογραφικοὶ χαρακτῆρες κατεγορήτευον αὐτὸν, τὸ δυνειρόν του καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτι τῶν θρανίων τοῦ σχολείου ἦτο νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον. Δι' διότις ἐξῆλθε τοῦ παγεπιστημού alma mater οὐδὲν σπουδαιότερον εἶχε, εἴμην νὰ φύθῃ ὡς ἀποτλητισμένον εἰς τὴν φιλολογίαν.

***

Δυστυχὲς παιδίον!

Τὸ βλέπω εἰσέτι διατρέχον ὄλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων μὲ τὰ χειρογράφα του ὑπὸ μάλης. Οἱ δημόσιες πηρέται τὸν ἔγνωμον καὶ δὲ τὸ δέκτηνον αὐτοῦ εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος σκέψασαν.

Ε! Κύριε!... ἀνωφελῶς ἀναβάνετε!... δὲν εἰναι τις ἐν τῷ γραφείῳ.

Ἐκεῖνο δύως ἀποθέει, ἀποφασιστικῶς, πλῆρες ἐλ-

πίδος ἀνήρχετο τὰς βαθύτακες καὶ εἰσδύον ἐν μεγάλῃ βίᾳ εἰς τὸ γραφεῖον ἐλεγεῖτο.

— Θὰ προσκείνω τὸν συντάκτην. Τέλος κατήντησε νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἐπιπλον. Ὑπνωτεῖν ἐν τινι γωνίᾳ ἐπὶ δικολήρους ὥρας ὑπὸ οὐδὲν παρατηρούμενος· τοις ἐπερίμενε τὸν συντάκτην!

— Ενίστε—σπανιώτατον τὸ τοιοῦτον—ἐλάμβανε ἐπὶ τινα στιγμὴν ἐλπίδας ἐγένετο δὲ τοῦτο δύσκολος τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου ἥλασσε. Οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι μὴ γνωρίζοντες αὐτὸν ἐδέχοντο ἐνίστε τί ἐκ τῶν χειρογράφων του ὑπισχνούμενοι εἰς αὐτὸν νὰ τὸ ἀναγνώσωσι.

Δὲν ἐχρειάζετο πλειότερον διὰ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν μετριόφρονα κατοικίαν του, λαμβάνων στάσιν ἰδιαιτέρων καὶ καταμετρῶν τοὺς διαβαίνοντας μὲ ὄφρος τοιοῦτον, ὡς νὰ τοῖς ἐλεγε... *

Χαίρετε!... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ ἴδω τίσως αὔριον τὸ ὄνομά μου τετυπωμένον.

* *

Αὕτη ἡ ἐπαύριον δὲν ἔφαίνετο ποτε!

Πλήν!... ἀπατῶμει... δις παρ' ὀλίγον νὰ γίνη.

* *

Πρῶτον εἰς τινα τῶν νεκρογεννή των ἐκείνων νησῶν, αἵτινες παραδιδούσι τῷ Θεῷ μετὰ τὸν τρίτον θριμὸν τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἥδυνατο νὰ ἔχωσι.

Ο ἀτυχὴς Δουβιδί μόλις ἐπίστευεν δὲ τοῦ ἔβλεπε.

Πλὴν ἡτο ἔκτὸς πάσις ἀμφιβολίας, καὶ εἰς εὔτυχίαν ἀνέκφραστον δύοτε δίευθυντὸς τοῦ φύλλου τῷ εἶπεν.

— Ελθετε ἀπόψε νὰ λάβητε τὰς διορθώσεις.

— Τὰς διορθώσεις!... Τὰς διορθώσεις κάτωθι τῶν δποίων θὰ εὑρίσκονται τὰ δικτὸς ταῦτα στοιχεῖα Δουβιδί. Εἰ. Ἐβλεπεν δνειρον ἐγρογορώ;, ούτω τούλαχτον ἐνόμιζε.

— Ω! πόσον ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη μακρά! πλὴν τέλος παρῆλθεν αὕτη.

Μόλις ἔφθασε ἡ πέμπτη ὥρα καὶ δὲ Δουβιδί μὲ πάλλουσαν καρδίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐνθα δένεχείρισαν δύο φάκη χάρτου ὑγρὰ ἔνεκκ τῆς προσφάντεως τοῦ πιστηρίου... Ήθριάμβευσε...

Δεκάκις ἀνέγνωσε καὶ ἐπανέγνωσε τὸ ἄρθρον του... Είκοσάκις ἐγένθη τῆς εὐτυχίας του νὰ θαυμάσῃ τὴν υπογραφήν του.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωτ ἐπορεύετο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἵνα ζητήσῃ τριάκοντα ἀντίτυπα μέχρι τοῦσδε ἀνεκδότου πεζῆς συγγραφῆς του.

Πλὴν... κατηραμένη ἀπάτη ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ἐργάτης δὲ τις τῷ λέγει περιφρονητικῶς.

Τὸ ἄρθρον σα;!... Τὸ φύλλον δὲν ἐξεδόθη καὶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ διότι, ἐπειδὴ χρεωστοῦσι πολλὰ χρήματα εἰς τὸν τυπογράφον ἀρυεῖται οὐτος νὰ τὸ τυπωσῃ.

— Η δευτέρα συγκίνησις του δένει θηρέειν ητον δριμεῖας της πρώτης.

— Η πεζή συγγραφή του ἐγένετο ἐπίσης δεκτὴ μετὰ

πηγαινοερχομούσις πρὸ πολλοῦ ἐβαρύνετο ν' ἀριθμῇ.

Τῷ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἑδομάδος.

— Ήσαν αἱ Ἡχοὶ τῶν Παρισίων. Τέλος κατήντησε νὰ τὸν συντάκτην.

Τέλος ἀνεφάνησαν φέρουσαι μὲν τὸ ἄρθρον τοῦ Δουβιδίος πλὴν οὐχὶ καὶ τὸ ὄνομά του.

Παρεπονέθη.

Καὶ πῶς, λέγει δι συντάκτης, δὲν γνωρίζετε δι τὸν ταῦθα οὐδὲν ποιηράφεις;... Εὰν τοῦτο δὲν οσς ἀρέσκει ἀποταθῆτε ἀλλοχοῦ.

* *

Κατέφυγεν εἰς τὴν κατασκευὴν σκούφων. Εὐχάριστον καὶ εἰρηνικὸν ἀσύλον λαμπρυνθὲν ὑπὸ Ierome Parmrot.

Κατὰ πρῶτον ἐγένετο ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος εἰτα δὲ ἐγκατέστη ἐν αὐτῷ. Ἀμα εἰχεν στιγμὴν ἐλευθέρων ἀπέστελλεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολὰς, δις ἦν ἐπόμενον οὐδέποτε ὅμοσιευμένας, περὶ τοῦ δεῖνος ἢ δεῖνος ἀντικειμένου.

Ἄλλα πάλιν ἐγένετο ἐξαίρεσις καὶ ἐν τινι φύλλῳ τῆς Δουβιδίος περιέχουσαν ἀνακοίνωσιν ἀναφερομένην εἰς κατάχρησίν τινα τοῦ ἀστυνόμου τῆς συνοικίας του, πλὴν ἀνευ υπογραφῆς.

— Η διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐταράχθη καὶ ἡ ἐφημερίδα παρεκλήθη νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν πηγὴν τῆς προσβολῆς ταῦτης.

— Εκτοτε δι Δουβιδίος ἐχαρακτηρίσθη ὡς ὑποπτος μὴ ἀπολαύσας ἐν τούτοις τὴν χαρὰν νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον.

* *

— Εν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐνυμφεύθη!

Πλὴν κακῶς ἐνυμφεύθη διότι μετὰ ἐν τούτοις εἰχε δίκην περὶ διαζυγίου.

— Η ὑπόθεσις προδένησε θύρυσον σκανδαλώδην πλὴν αὐτὸς ἐσκέπτετο δι τέλος πάντων θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον!...

— Επειτα δι Δουβιδίος ἐχαρακτηρίσθη ὡς ὑποπτος μὴ ἀπολαύσας ἐν τούτοις τὴν χαρὰν νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του τετυπωμένον!...

— Οι πρώτην τῶν γυναικῶν ἀγωνισθεῖσαν εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας καὶ λαβοῦσαν τὸν διὰ τοῦ ἄρματος στέφανον, δι Παυσανίας (ἐν Δακωνικ. σελ. 222). ἀναφέρει Κυήσκων τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου, καὶ μετὰ ταῦτην ἀλλαὶ πολλαὶ ἔλασσον τὸν Ολυμπιακὸν στέφανον καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Μακεδονίας. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν τρόπον καθ' θνήσκοντο.

Οι οὐλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἥρχιζον τῷ 10 ημέρα τοῦ Εκατομβαιώνος ὡς ἀνωτέρω εἰρηται.

— Οθεν τὴν ἐστέραν ἐκρύπτοντο τὰ δινόματα τῶν ἀγωνισθομένων, καὶ ἀμέσως ἥρχιζον αἱ θυσίαι διαρκοῦσσαι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Ἐπειτα ἐκαστος ἐτρέχει νὰ καταλάβῃ θέσιν τινὰ ἐν τῷ Σταδίῳ διὰ τὸν βλέπη τοὺς ἀγωνιζομένους.

— Αἱ δὲ ἐξημέρων πάντες οἱ θεαταὶ εἰχον καταλάβει τὰς θέσεις των, τῶν διθύρων δινόμων ὃντων ἐν τῷ ἀρχῆ τοῦ Σταδίου. Τοῦτο ἦτ

παρά τῶν Ἡλίων Ἀλόται, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων Ἐλλήνων Ραβδοῦχοι ή Ραβδονόμοι ή Μαστιγοφόροι, Ραβδοφόροι ή Μαστιγονόμοι.

Γενομένης δὲ ἡσυχίας καὶ σιωπῆς δὲ κήρυξ ἐκήρυττεν : «δὲ βουλόμενος ἀγωνίζεσθαι προσελθέτω»· ἀμέσως δὲ προστήρχοντα εἰς ἀθληταὶ γυμνοὶ καὶ ἥλειμμένοι δι’ ἑλαῖον. Ἕγωνίζοντο δὲ οἱ Ἀθληταὶ οὐχὶ κατ’ ἴδιαν συμφωνίαν ἀλλὰ κατὰ λαχνόν. Ὅθεν εἶχον ἀργυροῦν ἀγγεῖον, ἵερὸν τοῦ Διὸς τὸ δοποῖον ἐκαλεῖτο Κάλπη, ἐν τούτῳ ἔθετον τοὺς λαχνούς, οἵτινες ἦσαν μικροὶ κύαροι καὶ εἶχον ἐν γράμμα, οὐ δὲ εἶχον ταῦτα γράμμα, τὸ Α. καὶ Ζ τὸ Β., ἀλλοὶ δὲ Ζ τὸ Γ. καὶ καθεῖταις. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο ἀν ἡσαν ἀρτιοὶ οἱ ἀγωνισταὶ ἀν δὲ ἡσαν περιττοὶ, ἔθετον ἐν τῇ Κάλπῃ ἔνα ἄγραφον λαχνόν. Κατόπιν προσηγόριζοντο οἱ Ἀθληταὶ εἰς τὸν Δία καὶ ἐρχόμενοι κατὰ τάξιν ἐλάμβανον ἔνα λαχνὸν καὶ πάλιν ἴσταντο κατὰ τάξιν χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν ἀδειαν νὰ παρατηρήσωσι τίνα λαχνὸν ἔχουσι καὶ μάλιστα ἴστατο καὶ εἰς τῶν μαστιγοφόρων κρατῶν τὴν χειρα τοῦ ἀγωνιστοῦ τὸν ἔχουσαν τὸν λαχνὸν διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ τις νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ γράμμα. Καὶ δὲ ἔχων τὸν ἄγραφον λαχνόν δὲν εἶχεν ἀνταγωνιστὴν δὲν ἐπρεπε νὰ προσμείνῃ διὰ νὰ ἀγωνισθῇ μετὰ τοῦ νικητοῦ. Ὁ τοιοῦτος δὲ ἐκαλεῖτο Ἐφεδρος.

Μετὰ ταῦτα δὲ κήρυξ ἀνεγίνωσκε τὰ δύνματα καὶ τὰς πάτριδας τῶν Ἀθλητῶν προσθέτων ἀν εἴχε νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἢ δι’ δὲν ἡσαν ἐλεύθεροι ἢ δι’ δὲν ἔχων τιμίας. Ἐπειτα ἥξει η σάλπιγξ σημείον ἀπολύσεως τῶν Σταδιοδρόμων οἵτινες ἐτρέχον μεθ’ ὅλης τῆς δυνάμεως αὐτῶν.

Ο φθάνων πρᾶτος ἐν τῷ προσδιερισμένῳ σημείῳ ἐνίκα, καὶ τὸ τοιοῦτον τρέξιμον ἐκάλουν Δρόμον. Βάν δὲ φθάνοντες εἰς τὸ Τέρμα τοῦ Σταδίου, ἐπέτρεψαν δύπισιών διπού ἐκίνησαν τὸν ἀγώνα τοῦτον ἐλάλουν Δίαιτον, καὶ τοῦτο πολλάκις ἐγίνετο τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Βάν δὲ ἐτρέχον ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν εἰς τὸ Τέλος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀρχὴν δηλ. τὴν Ἀφεσιν, πολλούς καὶ ἀδιακόπους δρόμους, τότε δὲ Ἀγὼν οὗτος ἐκαλεῖτο Δόλιχος.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐτελεῖτο η ἀρματοδρομία εἰς τὴν δύοιαν ἐδαχνῶντο μέγιστα ποσὰ χηρμάτων, δότι ἐπρεπε νὰ παρασταθῶσι μετὰ μεγίστης πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Εἰς τὸν ἀγώνα τοῦτον δὲν ἐλάμβανον μέρος οἱ τυχόντες, ἀλλ’ οἱ πλουσιώτατοι τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα τύραννοι καὶ βασιλεῖς, ὡς ὁ Φιλιππος τῆς Μακεδονίας βασιλεὺς, ἱέρων δὲ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τύραννοι τῶν Συρακουσῶν. Η ἴστορία ἀναφέρει διὰ τοιούτην περίστασιν ἔλαβε μέρος δὲ Ἀλκιβιάδης (Πλούσιάρχου πρὸς Ἀλκιβιάδην) πρὸς ἐπίδεξιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πλούτου δοτιεῖς ἔφερεν 7 ἀμάξας μεγαλοπρεπῶς κατεσκευασμένας δμοίας τῶν δύοιών δὲν ἡδυνήθη νὰ παρυσιάσῃ οὐχὶ μόνον ἰδιώτης ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς η τύραννος. (ἀκολουθεῖ).

ΑΥΡΑ ΚΑΙ ΘΥΕΛΛΑ

Ἡ αὔρα εἰς τὴν θύελλαν εἰπέ ποτε σκιρτῶσα «μὲ ἀγαποῦν οἱ ναυτικοὶ εἶμαι χαρὰ παρθενική καὶ κόρη μειδιῶσα».

Θωπεύω τριφερώτατα τὸ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα, τῶν χρυσαλλίδων τὰ πτερά κάρμα τὰ πάντα δροσερά, τὰς παρειάς ως μῆλα.

«Ἐνθουσιῶ τοὺς ἀօδούς καὶ φάλλουν εἰς τὰ δάση, δίδω γαλήνην τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἔξοχῆς, τὸν Πλάστην νὰ δοξάσῃ».

—Καὶ μ’ ὅλα ταῦτα τὰ καλά καὶ δῶρά σου τὰ θεῖα, οἱ ἀνθρώποι ἀμεριμνοῦν, τὸ θεῖον δὲν εὐγνωμονοῦν ως τὰ μικρά στρουθία.

«Οταν τὸ πλοῖόν των ἔγω πρόκειται νὰ βυθίσω, τότε ζητοῦν τὴν ἀνοχήν καὶ στέλλουν ἀνω προσευχὴν, λέγοντες «μῆδε νὰ ζήσω».

Ἐδώ δὲν εἶμαι προσφιλής εἰς τοὺς θηντούς, ὡς αὔρα διότι εἶμαι ὄχληρά, ἐγείρουσα τὰ φοβερά τὰ κύματα τὰ μαῦρα.

Μὲ ἀποστρέφοντα σκληρῶς οἱ ὅντες εἰς τὰ πλοῖα μὲ βλασφημοῦν οἱ γεωργοὶ εἶμαι κ’ ἔγω κακὴ πληγὴ εἰς πάντας πολεμία.

Πλὴν ἀφυπνῶ τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου πρὸς τὸν κτίστην εἰς τὴν μετάνοιαν ἔγω τοὺς ἀνοήτους δόηγῶ καὶ στοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν.

Δ. ΣΤΑΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Συνὴ ἐνεγκόντα τριῶν ἐτῶν εἰστήθη κατ’ αὐτὰς ἐν τινὶ νοσοκομείῳ τῆς Ἀγγλίας πάσχουσα ἐξ εὐλογίας.

* * * Εν τινὶ διαμερίσματι τοῦ Καναδᾶ αἱ προρρηταὶ περὶ καταλύσεως τοῦ κόσμου αἱ πρότινος δημοσιευθεῖσαι ἐπεισαν τόσον τοὺς κατοίκους ὡστε ἀπέσχον τοῦ νὰ σπειρωσι, θεωρήσαντες τοῦτο περιττὸν ἀφοῦ ὁ κόσμος θά καταλύθῃ τὸν Νοέμδριον.

* * * Αἱ κυρίαι τῆς Πολιτείας Ἰλλινούα προσέφερον τῇ συδύγῳ τοῦ πρώτων προσδρομῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Χαίνης ἐξ τόμους πλήρης αὐτογράφων, στίχων, καὶ ἰχνογραφημάτων, ἐκ πολιτικῶν, συγγραφέων, τεχνιτῶν, ποιητῶν καὶ ὑπαλλήλων παντὸς εἴδους, εἰς ἐνδιέξειν τιμῆς διὰ τὰς προσπαθείας αὐτῆς πρὸς εὐόδωσιν τῶν ἔργων τῆς ἐταίριας τῆς ἐγκρατείας. Η κυρία Χαίνης προέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὡστε νὰ ἐμποδίσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ συζύγου της καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐπισήμοις συμποσίοις τὴν παράδειν παντὸς εἴδους οἶνον η πνευματώδους ποτοῦ.

Λύσις τοῦ ἐτ τῷ 11 ἀριθ. Γρίφου.

Ο βίος εἶναι αἴνιγμα καὶ λύσις του τὸ μνῆμα.

Ἐλυσαν δὲ αὐτὸν οἱ κα. Αθ. Μπασιάς, Ι. Καλλιοτζής, Γ. Χ. Χέλμης, Α. Χ. Χέλμης Κ. Κηρίκου (Αθηνῶν), Η. Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Α. Σ. Σωτηρίδης (Τριπόλεως) Ἀγγελική Σ. Παπαδοπούλου, Αχ. Ζαριφάκης, Γ. Τζιμέρης, καὶ Δ. Γρ. Παπᾶ (Σμύρνης), Γ. Βάγιας, Μ. Βαρβαρίγος (ἀπαντες ἐμμέτρως ἔλισαν, εἰς οὓς θάπασταν τὰ βιβλία ὅμα λάβωμεν αὐτὰ ἐκ τοῦ πέμψαντος ήμεν τὸν Γρίφον).